

EUROPALIA ESPAÑA

Cristina Garrido

The White Cube is Never Empty

14.12.25 > 10.05.26

MACS

Musée
des Arts Contemporains
Grand-Hornu

PERSDOSSIER

5	EUROPALIA ESPAÑA in Grand-Hornu
7	Presentatie van de tentoonstelling
10	Parcours in de tentoonstelling
20	Interview met Cristina Garrido
25	Tentoonstellingscatalogus
27	Over de kunstenaar
30	Het MACS in Grand-Hornu
32	Praktische Informatie

EUROPALIA ESPAÑA in Grand-Hornu

Naar aanleiding van EUROPALIA ESPAÑA presenteert de site van Grand-Hornu twee ambitieuze tentoonstellingen over twee vrouwelijke Spaanse kunstenaars: een beeldend kunstenaar en een vormgever.

In het MACS wordt de eerste solotentoonstelling in België getoond van Cristina Garrido (Madrid, 1986): *The White Cube is Never Empty* (14.12.25 > 10.05.26). Deze tentoonstelling gaat over de manier waarop kunst gedefinieerd, gecontextualiseerd en gepercipieerd wordt in onze hedendaagse samenleving. Deze multidisciplinaire kunstenaar onderzoekt zowel de culturele verhalen die onze band met de werken vormgeven, als de invloed van technologie en de subjectieve blik van de kijker. In het bijzonder zal de tentoonstelling een immersieve installatie bevatten die gebaseerd is op het principe van anamorfose. Hiervoor gebruikt de kunstenaar archiefbeelden van vroegere tentoonstellingen. Zo stelt ze de tijd, het auteurschap en de rol van het museum in de kunstgeschiedenis in vraag.

Daarnaast toont het CID de eerste museale solotentoonstelling *Metamorphosa* (14.12.25 > 26.04.26) van Patricia Urquiola (Oviedo, 1961). Deze wereldwijd bekende architecte en industrieel ontwerpster heeft creaties gemaakt voor talloze merken over de hele wereld. In deze tentoonstelling, die de concepten metamorfose en mutatie verkent, laat Patricia Urquiola haar uitgebreide, complexe en soms paradoxale werk de vrije loop. Het publiek zal er haar ongebreidelde verbeelding, een voedingsbodem voor de broodnodige transformatie van de industriële wereld, ontdekken.

Presentatie van de tentoonstelling

The White Cube is Never Empty is de eerste solotentoonstelling van de Spaanse kunstenaar Cristina Garrido in een Belgisch museum. Naast een selectie werken die ze het afgelopen decennium gemaakt heeft, presenteert ze ook een nieuwe in-situ-installatie die inspeelt op de specifieke architectuur van het museum en de historie van zijn tentoonstellingen.

Het multidisciplinaire werk van Cristina Garrido bestudeert de manier waarop kunst gedefinieerd wordt op cultureel, digitaal en institutioneel vlak. De relatie tussen kunst en culturele verhalen, de impact van technologie en de rol van de subjectieve blik van de kijker zijn terugkerende thema's in haar werk.

De tentoonstelling biedt een kritische blik op de dynamieken van hedendaagse kunst in voortdurende ontwikkeling, en spoort het publiek aan om na te denken over de manier waarop identiteit en context de productie en receptie van kunst bepalen.

Door de constructie van betekenis binnen het mondiale ecosysteem van de kunst in vraag te stellen, verkent Garrido het complexe spel dat zich afspeelt tussen kunstenaars, de culturele context waaruit ze afkomstig zijn en de systemen die hun zichtbaarheid en hun waarde conditioneren. Haar werk verkent ook de invloed van digitale cultuur op die laatste aspecten en in het bijzonder de manier waarop sociale media de verspreiding van kunst, haar interpretatie alsook het concept 'auteur' veranderen.

Haar nieuwe installatie werkt die vragen uit door in dialoog te treden met de architectuur van het museum, zijn tentoonstellingen en het collectieve geheugen van zijn bezoekers.

Op basis van het principe van anamorfose – een visuele techniek die beelden vervormt door te vertrekken van het standpunt van de toeschouwer – gebruikt Garrido archiefbeelden van vroegere tentoonstellingen om optische illusies te creëren. Die herintroduceren zo de schimmen van vroeger getoonde werken.

Dit immersieve werk gaat dieper in op de verkenning van het geheugen, van de tijd en van het concept 'auteur', terwijl het reflecteert over de rol van musea in de constructie van de kunstgeschiedenis.

Paragraphs on Make-Up Art

Parcours in de tentoonstelling

In English, Demonyms Are Capitalised (2025)

In English, Demonyms Are Capitalised toont hoe nationaliteit onze perceptie van kunstenaars en hun werken beïnvloedt. Cristina Garrido benoemt de heersende clichés wanneer een kunstpraktijk gelinkt wordt aan een geografische oorsprong. Door nationaliteiten en kunsttermen samen te voegen, vestigt de serie de aandacht op de vaak simplistische labels die vervat zitten in een dominant westers perspectief. Helpen die classificaties, in een context van de globalisering van kunst, echt om een werk te begrijpen, of belemmeren ze net de interpretatie ervan?

Local Color is a Foreign Invention (2020-heden)

Elk werk uit de reeks *Local Color is a Foreign Invention* bestaat uit fragmenten van hemels uit schilderijen van de 16de eeuw tot nu. Deze stukjes hemel, die geselecteerd zijn in collecties van verschillende Europese musea, zijn geordend als in een Pantone-kleurenwaaier. Er is ook een legende bij die de naam van de kunstenaar, de titel van het schilderij en het productiejaar vermeldt. De oorspronkelijke werken hebben gemeen dat het stadsgezichten of landschappen zijn van belangrijke culturele en artistieke epicentra, zoals Londen, Parijs, Madrid, Nederland of België. De inspiratie voor de titel komt van een gedachte van Jorge Luis Borges (1899-1986), die de obsessie voor 'couleur locale' in nationale literatuur aanklaagde. *Local Color is a Foreign Invention* brengt de kwestie van culturele appropriatie ter sprake, en meer specifiek de manier waarop westerse kunstenaars zich een idee en een beeld vormen van onbekende plekken. In de huidige context van globalisering lijkt dit werk ook op een cartografie met meerdere snijpunten tussen het globale en het lokale. Via dit kleurenpalet laat Cristina Garrido ons reizen in tijd, ruimte en de kunstgeschiedenis.

The Social Life of 'Untilled (Liegender Frauenakt)' (2016)

De betonnen sculptuur *Untilled (Liegender Frauenakt)*, gemaakt door Pierre Huyghe, stelt een liggende vrouw voor wier hoofd gekoloniseerd is door een bijenkorf. Door het levende en het levenloze te hybridiseren, stelt dit dynamische werk de notie sculptuur in vraag. Voor de creatie van dit werk heeft Cristina Garrido onderzoekswerk verricht op Instagram (via de hashtag #pierrehuyghe) en heeft ze 684 foto's van de sculptuur in kaart gebracht, genomen door bezoekers op verschillende tentoonstellingsplekken. Deze beelden, na elkaar gemonteerd, onthullen het 'sociale leven' van een werk dat opgebouwd is door de views en de shares van de kijkers. Dit kunstproject vestigt de aandacht op de diversiteit van de contexten waarin kunstwerken gepresenteerd worden en toont hoe het 'leven' van een kunstwerk verlengd wordt en evolueert volgens de zeden en gewoonten in een digitale wereld.

Venice from London – London from Venice (2024)

Het werk *Venice from London – London from Venice* (2024), dat verwant is met de serie *Local Color is a Foreign Invention*, biedt een simultane blik op twee stadsgezichten die gereproduceerd zijn op postkaarten. Enerzijds *Gezicht op de Thames vanaf Somerset House Terrace richting Westminster* (1750-51) van de Venetiaanse schilder Canaletto en anderzijds *Uitzicht op Venetië vanaf La Giudecca* (1840), van de Londense schilder William Turner. Het gaat om een dubbele visuele verplaatsing. Londen is hier geschilderd door de beroemdste vertegenwoordiger van Venetiaanse stadsgezichten, en Venetië door de kunstenaar bij uitstek uit de Engelse romantiek. Op die manier beeldt elk schilderij de stad van 'de andere' af, terwijl de relatie van elke kunstenaar met het landschap waar hij vandaan komt, duidelijk behouden blijft. Zo worden we eraan herinnerd hoe onze achtergrond onze manier van kijken vormgeeft.

Paragraphs on Make-Up Art (2022-2025)

Paragraphs on Make-Up Art brengt twee werelden samen die bij voorbaat ver uiteenliggen: make-uptutorials op YouTube en het beroemde essay *Paragraphs on Conceptual Art* van Sol LeWitt (1967). Voor deze video heeft Cristina Garrido fragmenten van wereldwijd bekende make-upinfluencers gemonteerd en, met behulp van artificiële intelligentie, het geluid aangepast. Terwijl hun stem en hun intonatie behouden blijven, zijn hun woorden vervangen door de befaamde tekst van de Amerikaanse kunstenaar. Naarmate de video vordert, transformeren de gezichten door het aanbrengen van crèmes, poeders en andere kunstgrepen. Deze fragmenten, die uit hun initiële context zijn gerukt en herwerkt zijn door de kunstenaar, krijgen een hypnotiserende kracht en een plastische dimensie die vergelijkbaar is met een schilderij in beweging. Naast het contrast tussen het beeld en de tekst brengt Cristina Garrido op die manier de gecodeerde handelingen van maquillage en de precieze instructies van Sol LeWitt samen. Zo benadrukt ze het methodische karakter van de praktijk van deze 'content creators' die op het eerste gezicht op cultureel en esthetisch vlak veraf staan van conceptuele kunst.

An Unholy Alliance (2016)

Dit werk staat stil bij de ruimte die kunstmagazines voorzien voor reclame enerzijds en voor redactionele inhoud anderzijds door het aantal pagina's van beide te vergelijken. De versnipperde pagina's van elk magazine zijn omgevormd naar 2 bolvormige volumes in papier-maché en zijn geplaatst bij de rug van het overeenstemmende tijdschrift. Door deze materialisatie in 3D worden de proportie en de spanning tussen twee interdependente en vaak verstrengelde werelden gevisualiseerd. De titel van het werk betekent in het Nederlands 'een monsterverbond'. De installatie bevat 6 paar objecten: elk paar hoort bij een ander kunsttijdschrift.

To Whom It May Concern (2013)

Dit is een monumentale reproductie, geschilderd met acrylverf op de museumwand, van een aanbevelingsbrief als bewijs van het professionalisme van Cristina Garrido. Deze brief, geschreven door een van haar vroegere werkgevers in Londen, een bedrijf dat gespecialiseerd is in de creatie van luxegoederen, benadrukt de kwaliteiten van de kunstenaar toen ze werkte als assistente op verschillende beurzen. De brief vestigt de aandacht op haar professionele competenties, maar vermeldt niets over haar kunstpraktijk. Door dit document om te zetten naar een schilderij, stelt Cristina Garrido de banden tussen beide statuten in vraag: enerzijds die van medewerker in de sector van luxegoederen en anderzijds die van kunstenaar. *To Whom It May Concern* creëert een fysieke relatie tussen de twee activiteiten en legt tegelijk de ongelijkwaardige erkenning ervan op de arbeidsmarkt bloot.

Colored (2022-heden)

In de reeks *Colored* kleurt Cristina Garrido met acrylverf zwart-witte fotoreproducties in van avant-gardewerken uit de jaren 1960, vooral werken uit de 'conceptuele' stroming. Daarmee maakt ze een kritische reflectie op het gebruik van fotografie, die, met haar schijnbare objectiviteit, de wil benadrukt van deze – tegenwoordig historische – generatie kunstenaars om kunst te dematerialiseren. Deze analoge prints, gestandaardiseerd en verspreid door musea, hebben zo bijgedragen tot het bepalen van een zogezegde neutrale esthetiek die nochtans beladen is met ideologische en normatieve aspecten. Door kleur, in die tijd afgeserveerd wegens haar decoratieve of 'vrouwelijke' connotatie, te herintroduceren, plaatst Cristina Garrido de subjectiviteit opnieuw in het hart van de kunstgeschiedenis.

Aerial Photography Does Not Create Space but Registers Surfaces (2016-2025)

De installatie *Aerial Photography Does Not Create Space But Registers Surfaces*, die bij elke tentoonstelling opnieuw opgebouwd wordt, bestaat uit een groep foto's die de kunstenaar gesprokkeld heeft op de Instagram-profielen van een dertigtal curatoren van over de hele wereld. Cristina Garrido was op zoek naar een beeld dat de essentie van hun beroep vatte. Op het merendeel van hun Instagram-pagina's merkte ze dat een bepaald beeld steeds terugkeerde: de foto van de hemel doorheen een vliegtuigraampje. Voor de kunstenaar verwijzen die beelden naar het begin van de geschiedenis van de fotografie en, met een vleugje humor, naar het romantische cliché van de curator die altijd ergens onderweg is. Door dit ensemble van beelden op te stellen op verschillende dragers, transformeert ze hen in 'kunstenaars', terwijl ze zelf de rol van 'curator' aanneemt en een ware tentoonstelling in de tentoonstelling creëert. De dominante blauwe kleur in de ruimte doet denken aan luchtvaartmaatschappijen of wachtruimtes in luchthavens. Bovendien ontstaat in de tentoonstellingsruimte zo de illusie van zwevende werken, alsof ze gedematerialiseerd zijn.

#JWIITMTESDSA? (Just What Is It That Makes Today's Exhibitions So Different, So Appealing?) (2015-2018)

De titel van het werk verwijst naar de beroemde collage van de Britse kunstenaar Richard Hamilton, *Just What Is It That Makes Today's Homes So Different, So Appealing?*, gemaakt in 1956 en samengesteld uit beelden van Amerikaanse tijdschriften. Dit symbolische pop-artwerk is representatief voor een tijdperk dat de opkomst meemaakte van massaconsumptie en de legitimatie van hedendaagse kunst via media (cinema, reclame, enz.). Tussen 2011 en 2015 heeft Cristina Garrido een databank opgebouwd van meer dan 2500 foto's van internationale tentoonstellingen. Die heeft ze verzameld op blogs van kunsttijdschriften, websites van galeries en sociale media. Na een analyse van de beelden heeft ze 21 categorieën gedistilleerd – motieven, materialen, presentatievormen – zoals planten, monolieten, objecten met plooien op de vloer of vierkanten schermen. Zo heeft ze een bepaalde esthetische standaardisatie blootgelegd. Dit geheel was het uitgangspunt voor een reeks interviews met 36 culturele actoren (kunstenaars, curatoren, critici, galeristen, kunsthistorici, ...). Ze bevroeg hen over de machtsdynamieken met betrekking tot digitale technologieën en hun invloed op hedendaagse creatie. Bestaat democratisering echt? Wie beheerst de instrumenten van legitimatie? Welke rol spelen de instellingen?

De performance wordt gehouden tijdens de persconferentie op 12.12.25.

De performance zal plaatsvinden tijdens de vernissage van de tentoonstelling (13.12.25) en ook op elke 1ste zondag van de maand.

The Copyist (2018-2025)

The Copyist is een performance die voor het eerst in 2018 gehouden werd. Bij de eerste uitvoering had Cristina Garrido Román Blázquez, een erkend kopiist van het museum Prado, uitgenodigd om zichten te schilderen van een hedendaagse kunsttentoonstelling in het Museo Centro de Arte Dos de Mayo in Madrid. In plaats van het reproduceren van oude schilderijen kreeg de schilder de opdracht om de presentatie van de werken te documenteren zoals een fotograaf dat doet. Door die gewijzigde missie zet Cristina Garrido een dialoog op tussen traditionele schilderkunst en hedendaagse kunst en buigt ze reproductie om tot een creatieve handeling. *The Copyist* bevraagt op die manier de waarde van het origineel en van de representatie. Tegelijk onderstreept ze de rollen van de kopiist als geprivilegieerde observator en als bemiddelaar tussen de tentoonstellingsruimte en het publiek. Door de vervaagde grens tussen archivering en creatie spoort de performance ons aan om de scenografie te aanschouwen als een volwaardig kunstobject. In het kader van haar tentoonstelling in het MACS heeft Cristina Garrido een beroep gedaan op een Belgische kopiist, Daniel Cooreman, om – volgens een vastgelegde kalender – zichten van haar tentoonstelling te schilderen.

Best Booths (2017)

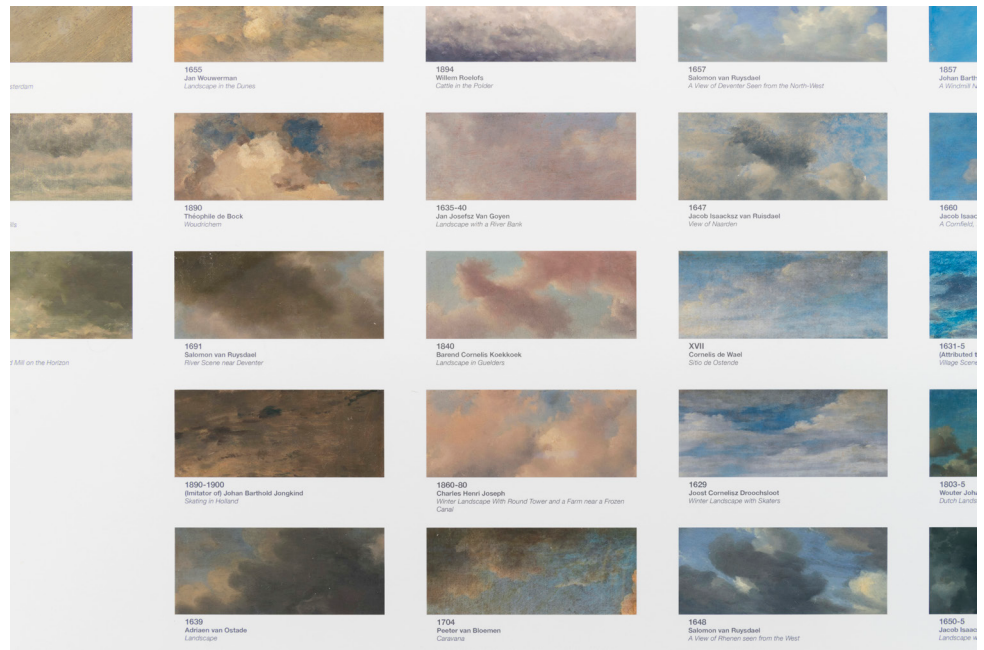
De collagereeks *Best Booths* toont verschillende galeriestanden op kunstbeurzen over de hele wereld. Deze 'ruimtes', waarvan de kunstenaar de reproducties uit boeken knipt en ze vervolgens plaatst op foto's van museumzalen, werden eerder verkozen als 'beste standen' door platformen als artnet of Artsy.

SPECIFIEK PROJECT

Déjà-vu – Salle Pont, MACS, Grand-Hornu, (2002-2025) (2025)

Deze in-situ-installatie doet ons duiken in de geschiedenis van de tentoonstellingen in het MACS sinds de oprichting in 2002, aan de hand van een selectie van fotodocumenten uit de archieven van het museum. Deze beelden, gemaakt door fotografen Isabelle Arthuis en Philippe de Gobert, die van de instelling geregeld de opdracht voor een reportage kregen, werden vervormd tot anamorfoses. Daarna werd elk beeld opnieuw geplaatst op de plek waar de foto oorspronkelijk gemaakt werd. Zo wordt het belang benadrukt van de plek en van het gezichtspunt in het ontstaan van de herinnering en de geschiedenis. Déjà-vu stelt de volgende vraag: wat zien we echt wanneer we kijken naar foto's die een werk of een tentoonstelling documenteren? Daarvoor werden acht tentoonstellingszichten geselecteerd door Cristina Garrido: *Patrick Corillon. Les Pensées Poissons* (2005), *Le Tableau des éléments* (2005), *Bernd et Hilla Becher. Typologies anciennes* (2006), *Angel Vergara. Portraits* (2007), *Des Fantômes et des Anges* (2007-2008), *Le Fabuleux Destin du quotidien* (2010), *Haim Steinbach. Objects for People* (2025) en – last but not least – *De toutes pièces* (2017), de solotentoonstelling die het MACS heeft gewijd aan Philippe de Gobert, de tentoonstellingsfotograaf van het MACS die voor die gelegenheid als kunstenaar werd gepresenteerd.

1

2

3

1. Local Color is a Foreign Invention
2. An Unholy Alliance
3. Paragraphs on Make-Up Art

4

4. In English, Demonyms Are Capitalised

5. Colored

6. Venice from London – London from Venice

5

6

7

7. The Social Life of 'Untilled
(Liegender Frauenakt)'

8. #JWIITMTESDSA? (Just What Is It
That Makes Today's Exhibitions So
Different, So Appealing?)

9. Déjà-vu – Salle Pont, MACS, Grand-
Hornu, (2002-2025), voorontwerp

... art has been turned into an image that flashes and burns in a second

8

9

Interview met Cristina Garrido

Hoe zou u uw kunst omschrijven in een paar zinnen?

In mijn kunstpraktijk gebruik ik kunst – het professionele veld en de context waarin ik werk en waarin mijn werken verspreid worden – vaak als een manier om ruimere maatschappelijke, politieke en culturele kwesties in vraag te stellen. Ik beschouw het als een vorm van onderzoek dat de functie en betekenis van kunstpraktijk en kunstgeschiedenis bevraagt door bepaalde methodologieën te ontwikkelen die uitmonden in beelden, voorwerpen of handelingen.

Hoe bent u voor het eerst in aanraking gekomen met kunstgeschiedenis?

Hoewel mijn vader professioneel geen band had met cultuur, was hij altijd al gepassioneerd door schilderkunst. Hij nam me al op heel jonge leeftijd mee naar musea. De namen van beroemde schilders waren op de een of andere manier aanwezig in mijn kindertijd en ik was er al van jongs af aan mee vertrouwd.

Toen ik schone kunsten studeerde aan de Universidad Complutense van Madrid – een school die nog geworteld is in traditionele disciplines en sterk gefocust is op technische vaardigheden – groeide mijn interesse voor kunstgeschiedenis samen met mijn praktijk. Ik raakte gefascineerd door hoe kunstgeschiedenis niet louter werken beschrijft. Het is zogenaamd objectief, maar het construeert narratieven die ons perspectief op kunst vormgeven. Die verhalen worden vaak zo krachtig dat ze uiteindelijk de beleving van de kunstwerken zelf vervangen.

Ik ben geïnteresseerd in hoe deze interpretatiekaders opgebouwd zijn – wie ze mag vertellen en hoe ze invloed hebben op wat we waarderen of over het hoofd zien. Niet enkel kunsthistorici, maar ook kunstfotografen, curatoren en instellingen werken mee aan die storytelling. Zo bepalen ze de visuele en discursieve omstandigheden waarin we met kunst in contact komen.

Grand-Hornu is een vroegere mijnsite met een unieke architectuur en lichtinval. Hoe heeft het museum de manier beïnvloed waarop u uw tentoonstelling uitgewerkt hebt?

Het heeft zeker geholpen om het museum meermaals te bezoeken tijdens de voorbereiding. Ik zag hoe verschillende tentoonstellingen plaatsvonden en het viel me op hoe de sfeer kon wijzigen, ondanks het uitgesproken karakter van het gebouw.

« Wanneer ik – fysiek, conceptueel en zelfs politiek – een werk aan het maken ben, hou ik de kijkers stevast in het achterhoofd. Ik streef ernaar om werken te creëren die buiten de grenzen van de kunstwereld treden door meerdere toegangsniveaus aan te bieden (titels zijn bijvoorbeeld heel belangrijk in mijn praktijk). »

Nog meer dan de opvallende architectuur werden mijn interesse en inspiratie gevoed door het museum als een vat vol verschillende ervaringen en herinneringen: de tentoonstellingen die erin hebben plaatsgevonden sinds de oprichting in 2002, het publiek dat kwam kijken, de kunstenaars die er hun werk getoond hebben, het museum personeel en de kunstfotografen. Dankzij de foto's van die kunstfotografen kon ik grasduinen door vroegere tentoonstellingen zonder ze live gezien te hebben.

Tijdens een van mijn bezoeken aan Brussel wou ik de Belgische kunstfotograaf en kunstenaar Philippe De Gobert ontmoeten. Hij is een levende legende in de Belgische kunstwereld die jarenlang tentoonstellingen in het MACS – en in de rest van het land – gedocumenteerd heeft en die hier ook een solotentoonstelling heeft gehad in 2017. Het was heel bijzonder om hem samen met Denis Gielen en Jérôme André te bezoeken in zijn studio en zijn fotoarchief te zien. Zijn documenteerwerk van tentoonstellingen – samen met het werk van de geweldige kunstfotografe Isabelle Arthuis, die deze taak recent voortgezet heeft – heeft zowel een conceptuele als materiële invloed gehad op het nieuwe werk dat ik voor deze tentoonstelling gemaakt heb: *Déjà-vu – Salle Pont, MACS, Grand-Hornu (2002-2025)*.

Deze installatie blikt terug op alles wat daar gepasseerd is vóór mijn tentoonstelling. Het is een bijna onzichtbare handeling die de gedachte oproept aan vroegere kunstwerken en kunstenaars die die ruimte ingenomen hebben. Aangezien 'omgaan met de herinnering' een van de missies is van het museum, beschouw ik dit werk als een antwoord op dat idee van herinneren of terugblikken.

Deze nieuwe installatie maakt gebruik van anamorfose. Hoe bent u begonnen werken met deze techniek, en hoe is het geëvolueerd voor deze tentoonstelling?

Dat is begonnen bij een vorig project, een video en een boek getiteld *The Invisible Art of Documenting Art*. Dat is een onderzoeksproject over de figuur van de kunstfotograaf, een bijna onzichtbare maar essentiële verschijning in het kunstsysteem. Vandaag de dag beleven we kunst meestal via digitale media, zoals computers, websites en social media. We zien veel meer 'beelden' dan we de kunstwerken zelf zien.

Tijdens dat onderzoek besepte ik dat die taak meestal uitgevoerd wordt door een beperkt aantal mensen. Het is straf als je bedenkt dat de meeste tentoonstellingen in een land als België of Spanje vaak bekeken worden door de lens van dezelfde fotografen. Dat wekte mijn nieuwsgierigheid: wie zijn dat? Houden ze van kunst? Wat zijn hun favoriete manieren van documenteren? Hoe beslissen ze de manier waarop ze een tentoonstelling of een kunstwerk fotograferen?

Vanaf dat punt raakte ik geïnteresseerd in anamorfose, een techniek die het gezichtspunt van de kijker zichtbaar maakt. Wanneer we kijken naar een foto van een sculptuur, zijn we geneigd om te veronderstellen dat de

fotograaf objectief is, dat die niets manipuleert. Maar wat als de realiteit volledig anders is dan het beeld? In zekere zin is elke foto een anamorfose... Voor deze nieuwe installatie hebben we, samen met mijn assistent Alberto Custodia, een softwareproces ontwikkeld om beelden van fotografen in te geven en te vervormen. Zo wordt het oorspronkelijke perspectief onthuld van waaruit de foto's genomen zijn. Ik begon dit idee te verkennen in mijn recente tentoonstelling bij Bombon Projects in Barcelona. Daar hercreëerde ik vijf beelden van vroegere tentoonstellingen en plaatste ik elk beeld op de exacte plaats waar het oorspronkelijke kunstwerk had gestaan. Het was een soort van ruimtelijke of sculpturale documentatie.

Voor *Déjà Vu – Salle Pont, MACS, Grand-Hornu (2002–2025)* wou ik buiten het fotografische kader treden en streefde ik naar een speelsere en zelfs humoristische interactie met de kijker. Omdat de ruimte zo lang is, hebben we structuren geplaatst waar bezoekers zich achter kunnen verbergen of opnieuw tevoorschijn kunnen komen. Op die manier is alles niet meteen zichtbaar. Bij sommige beelden gaat het niet om anamorfose, maar worden elementen geleend uit de beeldtaal van beurzen en advertenties – vluchtige structuren die verschijnen, echt lijken, en daarna opnieuw verdwijnen. De installatie op zijn geheel functioneert – bijna theatraal – als een podium.

Waarom koos u de titel *The White Cube is Never Empty* voor deze tentoonstelling?

Ik dacht aan hoe de geest van het verleden doorgaans door musea of kunstuimtes waart – door de sluimerende aanwezigheid van voorgaande tentoonstellingen en verhalen. Wanneer je aan de slag gaat in een ruimte, begin je nooit met een wit blad. Je vindt er overal sporen en stemmen die je voorgegaan zijn – zoals de kunstgeschiedenis zelf.

De titel weerspiegelt dat idee: ik doe een beroep op die eerdere aanwezigheden en ga ermee in gesprek. Terzelfder tijd verwijst de titel, in een letterlijkere opvatting, ook naar de voortdurende productie en verspreiding van kunst. Daardoor hebben we soms nauwelijks de tijd om erbij stil te staan, te reflecteren of het ten volle te verwerken.

U toont ook een werk dat gebaseerd is op Instagram-posts van curatoren. Hier maakt u er een nieuwe versie van. Doet u dat vaak, werk aanpassen aan nieuwe contexten?

Veel van mijn werken beginnen als een collectie van beelden. Aanvankelijk weet ik niet altijd wat het eindresultaat zal worden. Ik bedenk vaak: de collectie is boeiend, maar móet het iets anders worden? In 2016 begon ik beelden van Instagram-accounts van curatoren te verzamelen. Ik bedacht het als een tentoonstelling van curatoren *binnen* een tentoonstelling.

Uiteindelijk gaat het gewoon om beelden van op Instagram die geprint zijn

op verschillende media; om als ware kunstwerken te verschijnen, moet de tentoonstellingsruimte hen daarin ondersteunen. Op een bepaalde manier wordt de vertoning zelf het werk, en treed ik op als de curator. Ik heb deze installatie eerder al opgebouwd en getoond, maar ik was nooit helemaal tevreden met de doeltreffendheid van de manier van tentoonstellen. Voor Grand-Hornu was de uitdaging om in te beelden hoe dit werk kon bestaan als een tentoonstelling binnen de tentoonstelling. Ik heb ervoor gekozen om dit te verwezenlijken met architecturale en decoratieve elementen, zoals de diepblauwe kleur. Zo ontstaat er een beeldtaal die doet denken aan hedendaagse groepstentoonstellingen. Door de diepblauwe tinten lijken de beelden te zweven, wat herinnert aan luchtvervoer of luchthavens. Ik hou van het idee dat kunstwerken bepaalde elementen kunnen aanpassen of updaten om effectief te blijven in het heden.

Uw werk maakt gebruik van AI, Instagram en andere technologieën. Hoe belangrijk vindt u het om nieuwe, snel evoluerende tools te gebruiken?

Ik ben altijd nieuwsgierig naar nieuwe tools, maar ik ben geen fan van innovatieve technologie an sich. Ik tracht wel werk te maken dat inspeelt op het heden. Daarom dat ik de tools gebruik die beschikbaar zijn op het moment dat ik het werk maak.

Bijvoorbeeld: in mijn recente audiovisuele werk *Paragraphs on Make-Up Art* (2025) was de voornaamste reden voor het gebruik van AI-software het vermogen om de illusie te creëren dat een groep make-upartisten het werk *Paragraphs on Conceptual Art* van Sol LeWitt aan het citeren waren.

U hebt ook een Belgische kopiist uitgenodigd om eenmaal per maand de tentoonstelling live te komen schilderen. Vanwaar dat idee?

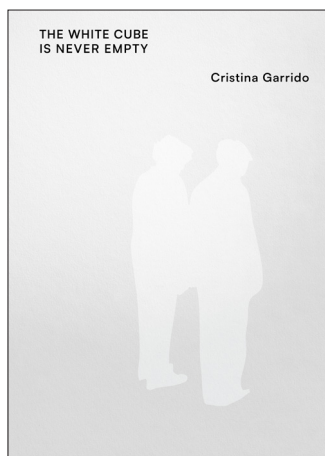
Ik wou deze performance incorporeren in de tentoonstelling, omdat het verband houdt met mijn Spaanse achtergrond, maar het ook een link heeft met de geschiedenis van schilderkunst in België – twee culturen waar schilderkunst een sleutelrol speelt in de westerse kunstgeschiedenis. Het centrale idee van dit werk is om de aanwezigheid van een mens te benadrukken of toe te voegen die zijn observatie- en schildervaardigheden gebruikt om een beeldende getuigenis te creëren van de tentoonstelling. Een persoon die meer tijd besteedt aan het bekijken van de tentoonstelling via zijn handen. Het dialogueert met het idee van de getuige van kunst (naast de kunstfotograaf of de anonieme kijker), een andere timing om naar een kunstwerk te kijken en de eigenheid van het gezichtspunt.

Het is een enigszins anachronistische techniek, maar een die ik heel erg respecteer. Wat gebeurt er wanneer iemand die geoefend is om Rubens te kopiëren, de blik richt op een installatie of audiovisueel werk dat geplaatst is in een museum voor hedendaagse kunst? Het is poëtisch – en jawel, het ruikt zelfs naar terpentijn in het museum! Het is ook heel leuk om een schilder bezig te zien, zelfs als je niet houdt van hedendaagse kunst. Ik had erg veel geluk dat mijn vriend Christophe Veys Daniel Cooreman op het spoor kwam, die geregeld een werk van Quinten Massijs kopieert in de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België in Brussel, en dat hij de uitdaging zag zitten.

Wat vindt u het belangrijkste aan hoe het publiek uw tentoonstelling ervaart?

Ik hoop dat de werken en de tentoonstelling toegankelijk zijn voor een divers museumpubliek. Wanneer ik – fysiek, conceptueel en zelfs politiek – een werk aan het maken ben, hou ik de kijkers steevast in het achterhoofd. Ik streef ernaar om werken te creëren die buiten de grenzen van de kunstwereld treden door meerdere toegangsniveaus aan te bieden (titels zijn bijvoorbeeld heel belangrijk in mijn praktijk). Het is niet mijn bedoeling om cryptisch te zijn. Ik beschouw kunst als een communicatiemiddel en mijn werken als een plek voor debat of als een middel om ideeën uit te lokken en kijkers aan te moedigen om bepaalde kwesties open en reflectief in vraag te stellen.

Tentoonstellingscatalogus

In de marge van de tentoonstelling The White Cube is Never Empty brengt het MACS een catalogus uit die de bestaande werken documenteert en zichten toont van de installatie Déjà-Vu, die de kunstenaar speciaal gemaakt heeft voor de lange zaal van het museum.

- Afmetingen: 17 x 24 cm
- 64 pagina's
- Prijs: 18 €
- Vormgeving: Brush Graphic dressers

Publicatie voorzien rond eind januari 2026

Foto: Ricardo León

Over de kunstenaar

Geboren in 1986 in Madrid, Spanje
Leeft en werkt in Madrid

Opleiding

2010/11 MA Fine Art, Wimbledon College of Art, University of the Arts
London, Londen, VK
2007/08 BA (Hons) Drawing, Camberwell College of Arts, UAL, Londen,
VK
2004/09 BA (Hons) Fine Art. Facultad de Bellas Artes, Universidad
Complutense de Madrid, SP

Selectie solotentoonstellingen

2025

Cristina Garrido. The White Cube is Never Empty – Europalia España.
Cur. Denis Gielen. MACS Grand-Hornu, Grand-Hornu, BE

2024

5 Exposures. Bombon Projects, Barcelona, SP

2023

The Origin of Forms. Cur. Tania Pardo. Museo Centro de Arte Dos de
Mayo - CA2M, Móstoles, ES

Boothworks. Cur. Francesco Giaveri. Museu d'Art Modern de la Diputació
de Tarragona, Tarragona, SP

2022

Roots and Labels. A Travelling Geography. Iris Project, Los Angeles, VS

2021

The Best Job in The World. Cur. Cooperativa Performa. Fundación
DIDAC. Santiago de Compostela, SP

2018

Aerial photography Does Not Create Space but Registers Surfaces.
Cur. Maud Salembier. FdG Projects, Brussel, BE

2017

Unfair Show. Cur. Francesco Giaveri. BARIL, Cluj-Napoca, RO

2016

Un acuerdo tácito. Casa Maauad, Mexico City, MEX

Selectie groepstentoonstellingen

2025

(Not) All is Gold. Cur. Emmanuel Lambion, Frédéric de Goldschmidt.
Cloud Seven, Brussel, BE

Super Conceptual Pop. Cur. Marjolaine Lévy. Fondation CAB Brussels,
Brussel, BE

2024

Ecologies of Peace. Cur. Daniela Zyman. TBA21 Thyssen-Bornemisza Art
Contemporary / C3A, Centro de Creación Contemporánea de Andalucía,
Córdoba, Córdoba, SP

He needs me. Cur. Christophe Veys. LOSANGE, Brussel, BE

2023

Postkartenkilometer. Artists' postcards in Europe from 1960 to today.
Cur. Björn Egging, Meghan McNamee, Kupferstichkabinett, Staatliche
Kunstsammlungen Dresden, Dresden, DU

La ocupación. Carta blanca a Cabello/Carceller. Cur. Cabello/Carceller,
Museo Patio Herreriano, Valladolid, SP

2021

Inaspettatamente. Cur. Frédéric de Goldschmidt, Gregory Lang. Cloud
Seven. Brussel, BE

Nuages. Cur. Claire Leblanc. La Maison des Arts, Brussel, BE

Trois Collectionneurs #8. Été 78, Brussel, BE

2020

Tomber en Amour - Collection Veys-Verhaevert. La Maison des Arts,
Brussel, BE

Un Bon Début. Cur. Christophe Veys. Galerie Artsaucarre, Brussel, BE

Raw Sienna Warm Shade, Delft Cobalt Blue, Chinese Red Vermilion. The
Goma. Madrid, ES

2019

*The World Exists To Be Put on a Postcard: Artists' postcards from 1960 to
Now.* The British Museum, Londen, VK

Re-Imagining Futures. Cur. Henk Slager. On Curating Project Space,
Zürich, ZWI

Itinerarios XXV. Cur. Benjamin Weil. Centro Botín, Santander, SP

2018

Norma. Cur. Maud Salembier. Maison Pelgrims, Brussel, BE

Querer parecer noche. Cur. Beatriz Alonso, Carlos Fernández Pello.
Museo Centro de Arte Dos de Mayo - CA2M, Móstoles, SP

Wishes. LMNO, Brussel, BE

2017

The Sleeping Procession. Cur. Gabriel Hartley, Sean Steadman. CASS
Sculpture Foundation, West Sussex, VK

Private Choices. Cur. Christophe Veys. Centrale for Contemporary Art,
Brussel, BE

A Thousand Roaring Beasts: Display Devices for a Critical Modernity.
Cur. Olga Fernández. Centro Andaluz de Arte Contemporáneo, Sevilla, SP

2016

#INSTITUT/ Part 1. Cur. Catherine Henkinet. ISELP - institut supérieur
pour l'étude du langage plastique, Brussel, BE

2015

Worlds in Contradiction - Areas of Globalisation. Cur. Julia Brennacher,
Jürgen Tabor. Taxispalais Kunsthalle Tirol, Innsbruck, OOS

2012

The Artists' Postcard Show. Spike Island, Bristol, VK

Geselecteerde collecties

MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona
Museo Centro de Arte Dos de Mayo – CA2M, Móstoles
TBA 21 – Thyssen-Bornemisza Art Contemporary Privatstiftung
The British Museum, Londen
Kupferstichkabinett, Staatliche Kunstsammlungen Dresden, Dresden
ARCO Foundation, Madrid
Cloud Seven, Brussel
Museo Municipal de Arte Contemporáneo, Madrid
Bibliothèque d'art et d'archéologie / Cabinet des estampes, Genève
Fundación Montemadrid, Madrid
Fundación María José Jove, A Coruña

Het MACS in Grand-Hornu

Het MACS, dat gevestigd is op de voormalige steenkoolmijn van Grand-Hornu (een industriële archeologische site uit de 19de eeuw die tegenwoordig geklasseerd is als Werelderfgoed door de UNESCO), staat bekend als een van de meest geslaagde voorbeelden in Noord-Europa van de reconversie van verlaten industrie naar een culturele plek.

Sinds de opening van het museum in 2002 kan het brede publiek er tentoonstellingen met internationale uitstraling ontdekken in de setting van een tweevoudig staaltje knappe architectuur, dat de geschiedenis van de plek combineert met hedendaagse creatie.

Gelegen op een afstand van grote stedelijke centra onderscheidt de site van Grand-Hornu zich door het 'genie van de plek', dat al 20 jaar talrijke belangrijke internationale kunstenaars geïnspireerd heeft voor de creatie van specifieke projecten: Christian Boltanski, Anish Kapoor, Giuseppe Penone, Tony Oursler, Adel Abdessemed, Matt Mullican en Haim Steinbach. Als toegewijd partner aan de zijde van de kunstenaars steunt het MACS de productie van ambitieuze werken, voornamelijk door een beleid van kunstenaarsresidenties die, met de steun van het team, zowel in situ als extra muros kunnen zijn (LaToya Ruby Frazier, Fiona Tan). Via zijn solotentoonstellingen heeft het museum bijzondere aandacht voor de beeldendekunstscene in de Federatie Wallonië-Brussel.

Tot slot vormt het museum samen met het Centrum voor Innovatie en Design van de provincie Henegouwen (CID) een werkelijke culturele hub die, door hun jarenlange vruchtbare samenwerking, voor liefhebbers van kunst en cultuurtoerisme een echte aanrader is geworden, des te meer omdat het nog extra troeven biedt: een aangenaam park, een gastronomisch restaurant en een shop die gespecialiseerd is in design en hedendaagse kunst.

Publiekswerking en kunsteducatieve initiatieven

Het MACS zet zich in om hedendaagse kunst toegankelijk te maken voor iedereen, door middel van een uitgebreide publiekswerking: dagelijkse gratis rondleidingen, creatieve workshops, kampen, gezinsdagen, ontmoetingen, gesprekken en lezingen, enzovoort. Het museum heeft bijzondere aandacht voor scholen. Voor dat publiek biedt het onder meer, in het kader van PECA, workshops in de klas aan. Het MACS ijvert ook voor de inclusie van kwetsbare doelgroepen en werkt samen met lokale organisaties om innovatieve partnerschappen op te zetten die initiatieven rond publiekswerking en kunsteducatie ondersteunen.

ALLE ACTIVITEITEN EN EVENEMENTEN ROND DE TENTOONSTELLING KUNNEN GERAADPLEEGD WORDEN OP DE WEBSITE VAN HET MUSEUM.

Praktische Informatie

Site du Grand-Hornu
Rue Sainte-Louise, 82
B-7301 Hornu (nabij Bergen)
Tel.: +32 (0)65/65.21.21
Mail: info.macs@grand-hornu.be

www.mac-s.be

#macshornu

Contact

Perscontact

Maïté Vanneste
Tel.: +32 (0)65/61.38.53
Mail: maite.vanneste@grand-hornu.be

Persagentschap

Sophie Carrée
Tel.: +32 (0)2 346 05 00
Mail: press@sophiecarree.be

Op dezelfde datums in het MACS

Honoré d'O. Quarantaine - Quarantine
14.12.25 > 10.05.26

Nedko Solakov. The Miner's Dream
20.09.25 > 10.05.26

Eveneens in het kader van EUROPALIA ESPAÑA in Grand-Hornu

In het CID
Patricia Urquiola. Meta-morphosa
14.12.25 - 26.04.26